

Чоловік увійшов у Радомісон, столицю Каезарівства Есеготського, з боку однієї із залізничних колій, які, наче кровоносні судини, обплутували це величне місто звідусіль, стягуючись до серця всіх транспортних комунікацій — Центрального вокзалу. Патрульні прикордонної служби, що чергували на пропускному посту, побачивши його, несподівано виструнчились, хоча той не справляв враження можновладця. Чоловік поведінку солдатів проігнорував з укоріненою з роками звичкою не помічати нижчих за статусом. Скромно вдягнений, а тому ніким особливо не помічений, він дістався одного з робітничих районів, який навіть назвати «бідним» було неабияким перебільшенням.

Чоловік був того невизначеного віку, коли людині, висновуючи з її зовнішнього вигляду, можна дати і тридцять, і всі сорок років. Одягнений був просто і невибагливо: міцні робочі черевики, які так любляють докери і залізничники, сірі полотняні штани і вицвіла, потерта світло-коричнева шкірянка військового дирижабельного матроса, яка рясніла темними квадратами на місці відпорених знаків розрізнення. На голові у нього покоївся широкий картуз із довгим дашком, натягнутим ледь не на ніс, тож як його примудрилися впізнати прикордонники, залишалось загадкою.

Портрет доповнювали прямокутне вольове підборіддя з рівними безкровними губами, впалі щоки та довгий ніс, який помітно «дивився» вліво, що наштотувало на думку про давній удар в обличчя. Незнайомець ішов упевнено і цілеспрямовано, запхавши руки в кишені штанів та ледь-ледь накульгуючи на праву ногу.

Оминаючи калюжі та особливо багністі місця нічим не замощеної вулиці, затисненої між цегляними бараками, в яких жили робітники і які зсередини радше нагадували стайню, ніж людське помешкання, чоловік дістався до місцевої забігайлівки — єдиного закладу, який міг урізноманітнити дозвілля тутешніх мешканців.

Забігайлівка була дерев'яною двоповерховою будівлею з широкими дверима, наразі гостинно розчиненими, та великою, колись

яскравою, а зараз вицвілою до цілковитої нерозбірливості вивіскою, на якій ледь проглядався глиняний кухоль, а над ним амбітний напис: «Ресторація кульгавого Кубо».

До дверей цього невибагливого закладу вели брудні дерев'яні сходи, на яких зараз хрпів, лежачи горілиць, забльований завсідник.

Чоловік переступив через п'яничку і зайшов усередину. Інтер'єр забігайлівки цілком відповідав її зовнішньому вигляду — абияк збиті, всі в калюжах пива і недоїдках столи, такі ж табурети, загиджена підлога і закопчена стеля. По залу неспішно плавали пасмасизого диму від дурман-трави та тютюну, гостро смерділо перегаром і давно немитими людськими тілами.

Був полудень, тож у залі пиячила переважно нічна зміна робітників. Саме тому приміщення було заповнене ледь на третину: працювати вночі найтяжче, але й платили за це більше. Тож на «нічну» вербувалися найміцніші чоловіки, більшість з яких після роботи віддавала перевагу сну, ніж пиву. Ну а ті, які все-таки прийшли хильнути пару склянок, ні на що, крім випивки, не звертали уваги. Тож забігайлівка в цей час була ідеальним місцем для конфіденційних зустрічей. Особливо якщо особисто знаєш власника закладу, а незнайомець його знав як облупленого.

Чоловік, коротко кивнувши кельнеру, пройшов углиб закладу і вмовстився за один із столів, за яким з невпевненим, боязким виглядом сидів низькорослий лисуватий пузань з верткими очима. В пузання було вузьке чоло, кирпатий ніс, товсті м'ясисті губи і вічно кисле обличчя державного чиновника. Одягнутий він був до непристойності розкішно, як для цього місця — білосніжна сорочка, темний сюртук з дорогого сукна, вовняні, старанно відпрасовані штани та лаковані туфлі, які цієї миті були вщент заляпані багном та глиною.

— Зоде<sup>1</sup> Леговай... — спробував підвестися товстун.

---

<sup>1</sup> Зод — вищий титул аристократії Есеготу, присвоюється членам шляхетних родів, які брали участь у хоч одній військовій кампанії в стройовому війську. Титул «зод» у спадок не передається. Аристократи за правом народження отримують титул «магн», який вважається нижчим за зода та не має преференцій у прийнятті на державну службу і пільг під час сплати податків, навчання чи інших вольностей.

— Тш-ш-ш-ш... — названий Леговаєм незнайомець поклав йому руку на плече, змусивши знову сісти. — Сядьте. Ви ще візьміть і вклоніться. Скільки разів я повинен повторювати: не називайте мій статус і моє справжнє ім'я в таких місцях, дорогий мій Куффо, бо інакше наша співпраця завершиться з негативними для вас наслідками.

Присоромлений і переляканий Куффо похапцем гепнувся назад. Весь його зовнішній вигляд вказував на те, що накликати на себе гнів свого співбесідника він боявся понад усе на світі.

Леговай сів на табурет навпроти товстуна, спершись спиною на стіну, біля якої той стояв, відтак недбало зняв та жбурнув на стіл свій картуз, і мигцем зиркнув у бік кельнера. Той ніби очікував саме цього погляду, позаяк прожогом ж зірвався з місця і почав метушитись за стійкою.

Леговай одразу ж привернув увагу, передусім солом'яного кольору волоссям, яке стирчало над його головою неслухняною копицею, особливо враховуючи, що есеготці були зазвичай шатенами і брюнетами. Не менш примітні й очі зода — глибоко посаджені, підозріло примружені, вони були такого ж кольору, як і його волосся — світло-коричневі, майже жовті, з якимось медовим відтінком.

Від погляду цих медових очей співбесідник Леговая занепокоєно совався на місці і, здавалося, втрачав у вазі та зрості.

— Куффо! — Леговай постукав по столу кінчиками пальців. — Я чекаю.

Товстун, схаменувшись, пірнув під стіл, за секунду з'явившись з об'ємним шкіряним портфелем у руках. Той був замкнений чи не на дюжину замочків. Куффо, обливаючись потом, дістав зв'язку крихітних ключиків і заходився ці замочки відмикати. Це завдання виявилось для його тремливих товстих пальців майже непосильним — ключі не потрапляли в замкові шпарини, а навіть коли потрапляли — не хотіли крутитись, а якщо й крутилися — замки з якогось дива не хотіли відмикатись.

Леговай сумно дивився на все це, поклавши лікоть на стіл і підперши щоку кулаком. Кельнер, який з'явився нечутно і раптово, ніби нівідкіль, поставив перед ним маленький фарфоровий чайник і таку ж невеличку чашечку. Звідки такі вишукані речі взялися в такому гадючнику — історія замовчує.

Спостерігаючи за потугами Куффо, Леговай неквапливо налив собі духмяного узвару з польових трав і, піднісши чашку до рота, в'їдливо поцікавився у товстуна, чи не позичити йому ножа. Куффо покритися брунатними плямами, з переможним хеканням таки подолав останній замок, відкрив портфель і обережно, наче величезну цінність, витягнув з нього обклеєну сірою тканиною картонну папку.

— Зоде Ле... Майстре<sup>1</sup>, ви б знали, чого це мені коштувало... — пробелькотів він, притискаючи папку до грудей.

— Не знаю, та й знати не маю особливого бажання, — незворушно відповів Леговай. — Ваші проблеми — це суто ваші проблеми, які мене ніяк не обходять. Зрозумійте, Куффо, я вам нічого не винен. А ви мені — все. І будете винні до кінця життя. До кінця життя я нависатиму над вами. До кінця життя ви знатимете, що в будь-який момент я можу з'явитись у вашому житті і змушу робити те, чого ви категорично не хочете, але все одно будете робити. А зараз — закрийте рот, витріть чоло і давайте сюди папку. Хоча ні, не так — спершу давайте сюди папку, а далі приводьте себе до ладу.

Наляканий тирадою Леговая, Куффо передав тому свій скарб, але з такою обережністю, наче той був скляний.

Леговай розв'язав шнурочки, розкрив папку і втупився у світлографію, яка лежала поверх стосу документів.

Його обличчя скам'яніло.

— Що? Це? За? Херня? — процідив він, з кожним словом тикаючи вказівним пальцем у світлографію.

Куффо, який уже було встиг витерти хустинкою піт і з обличчя, і з лисини, знову впрів.

— Майстре, це не копія. Це оригінал з особової справи, — заторохкотів він. — Ви ж знаєте, хто це. Вони не виходять чітко на світлографії. Жодного знімка задовільної різкості...

— Заткнись, — недбало кинув Леговай, відкладаючи вбік світлину, про яку можна було сказати лише те, що на ній зображена

---

<sup>1</sup> Майстер — нейтральне звертання в Есеготі, якщо титул співбесідника невідомий або якщо співрозмовники вважають себе рівнею, незалежно від свого статусу. Також так прийнято звертатись до державних чиновників Есеготу, незважаючи на титул.

людина. Під світлиною містився стандартний бланк особової справи державного чиновника. В лівому верхньому кутку виднівся штамп: «Строго секретно. Допуск рівень один».

Леговай сьорбнув ще узвару і заглибився в читання.

В особовій справі йшлося:

*«Ім'я: Хімавай Ронда (використовується суб'єктом у повсякденному житті).*

*Справжнє ім'я: Редур Ралез Уматусет (не використовується суб'єктом у повсякденному житті).*

*Рід: Уматусети із Сагіда.*

*Васалітет роду: Великий рід Осанокат; підвасальні роди: відсутні.*

*Вроджений статус: магн.*

*Набутий статус: зод (Третя Священна Кампанія проти Казанату Бовалех).*

*Біографічні відомості:*

*Народжений у Радомісоні в сім'ї Осовара та Гекури Уматусет.*

*У чотирирічному віці втратив батьків у катастрофі цивільного дирижабля «Радість Овари» (звіт про причини, хід та наслідки катастрофи — аркуші сім-дванадцять).*

*Був відданий у притулок імені подвижника Тіхху. Через можливі загрози життю суб'єкта, спричинені класовою ненавистю з боку контингенту притулку, прозваний настоятелем Хімаваєм Рондою.*

*У чотирнадцять років переведений у Патріотичну академію. У вісімнадцять закінчив академію з відзнакою (табелі успішності — аркуші п'ятнадцять-вісімнадцять). За результатами випускних іспитів суб'єкту присвоєно звання десятичника. Беручи до уваги особисті якості, суб'єкт отримав скерування на службу в дирижабельних десантних військах (наказ про скерування — аркуш двадцять два). Опротестовувати скерування суб'єкт відмовився.*

*Направлений на службу у Перший дирижабледесантний рій, Шостий курінь, який був приписаний до Третьої ударної дирижабельної флотилії.*

У двадцять років суб'єкту була розкрита таємниця його особистості. Відомості про своє справжнє походження та вроджений статус суб'єкт сприйняв спокійно. Покидати службу в дирижабельному десанті відмовився. Використовувати справжнє ім'я відмовився. Від пільг, наданих правом походження, відмовився.

У двадцять чотири роки за результатами висадки для придушення бунту селян в заплаві ріки Рубон та у зв'язку зі смертю безпосереднього командира, за проявлені рішучість, безстрашність та відданість Каезару Хімаваю Ронді присвоєно чергове звання підофіцера та призначено на посаду чотового Першої чоти Шостого куреня Першого дирижабледесантного рою (звіт операції, наказ про присвоєння звання, наказ про призначення на посаду — аркуші двадцять шість—тридцять).

У двадцять вісім років разом із довіреним йому підрозділом вступив у війну Третьої священної кампанії. Брав участь у трьох фронтових висадках, в яких проявив мужність та героїзм, за що був нагороджений Залізним Орденом (звіти висадок та наказ про нагородження — аркуші тридцять два—сорок).

У тридцять років разом із довіреним йому підрозділом взяв участь в операції з висадки в гирлі ріки Рубон та захопленні укріпленого району фортеці Басак. За результатами операції...»

Леговай хмикнув:

— «Операція з висадки в гирлі ріки Рубон...» Довбані чиновники! Катастрофа всієї Кампанії, втрата всіх трьох дирижабельних ударних флотилій, потрапляння у полон мтавара<sup>1</sup> Повітряного війська... А в них — «операція». Ні, військові мені більше подобаються. Ті в рапортах пишуть прямо — «Просрали!».

Куффо хотів було щось сказати, але Леговай підняв догори вказівний палець, і чиновник, клацнувши зубами, закрив рот.

— Ніколи! — суворо сказав зод, свердлячи Куффо поглядом. — Чуєте мене? Ніколи! Ніколи не переривайте людину, яка розмовляє сама із собою. Особливо якщо вона вища за походженням, званням і посадою.

---

<sup>1</sup> Вища командирська посада в Есеготі.

Куффо злякано кивнув.

Леговай ще трохи посмажив чиновника поглядом і повернувся до документів:

*«За результатами операції, за проявлену у боях мужність, героїзм та відданість Каезару та Есеготу підофіцер Хімавай Ронда нагороджений Сталевим Орденом з рук Каезара. Крім цього, Хімаваю Ронді за проявлену в боях ініціативність присвоєно чергове звання хорунжого, а у зв'язку зі смертю його командира хорунжий Ронда призначений курінним Шостого куреня Першого дирижабледесантного рою (указ про нагородження, наказ про присвоєння звання, наказ про призначення на посаду — аркуші п'ятдесят–п'ятдесят три)».*

Леговай знову хмикнув:

— Воістину, кожна сходинка драбини військової кар'єри чесного офіцера покоїться на кістках його попереднього командира!

Зод глянув скося на Куффо, проте той мудро мовчав і вірнопіддано витріщався на нього.

Леговай ще раз хмикнув і повернувся до документа. А там почалася якась нісенітниця:

*«За державну зраду, особисту образу Його Мудрості Каезара Есеготського та поведінку, недостойну офіцера Повітряних сил Каезарівства Есеготського, хорунжий Хімавай Ронда відданий Трибуналу Повітряного Війська, рішенням якого одноголосно: визнано Хімавая Ронду таким, який не вчиняв державної зради; визнано Хімавая Ронду таким, який завдав особисту образу Його Мудрості Каезару Есеготському; визнано поведінку Хімавая Ронди такою, яка недостойна офіцера Повітряних сил Каезарівства Есеготського. Рішенням Трибуналу Повітряного Війська постановлено: позбавити Хімавая Ронду посади курінного; розжалувати Хімавая Ронду до підофіцера; скерувати Хімавая Ронду на службу в Шостий курінь Першого дирижабледесантного рою».*

Леговай крякнув.

— Чудеса, — промимрив він. — Що ж він такого накоїв? Все більше переконуюсь, що саме такий, як він, мені і потрібен. Нумо, що там далі?

*«Після прибуття в підрозділ проходження служби, через відсутність досвідчених командирів та й загалом незадовільний стан із дисципліною, підофіцер Хімавай Ронда призначений на посаду чотового Першої чоти Шостого куреня Першого дирижабледесантного рою.*

*У тридцятидворічному віці разом із довіреним йому підрозділом брав участь у фронтовій операції з оборони міста Епілосід, здійснював утримання стратегічної висоти сорок два–сімнадцять.»*

— «Оборони»... «Утримання висоти»... — перекривив Леговай написане в документах. — Бляха, написали би прямо: «Затикав власною дупою прорив супротивника в районі міста Епілосід»! Але штабні, звісно, ще ті генії — дирижабледесантників як піхоту використовувати. Біноклем цвяхи забивати... Нездари і холуї. Ні на що не здатні, тільки що дупи лизати Каезару і мтавару Військового Збору<sup>1</sup>. А ті лише підставляють свої задниці під облизування, задоволено пихтять у процесі і більше нічого знати не знають, бо не хочуть і не вміють. Виродженці.

Куффо, почувши це, ледь не знепритомнів — його самого за ці слова вже б давно випатрали і підвісили догори ногами. Думка донести на Леговая з'явилась було в його голові, але одразу ж зникла: інстинкт самозбереження підказував йому, що якщо його змусять зжерти власний, приправлений мішком солі і перцю донос, то він ще легко відбудеться.

Однак знову заглиблений у читання Леговай не звернув жодної уваги на бурю емоцій, яка виразно відобразилась на обличчі чиновника.

*«Був очевидцем виникнення Епілосідського Провалля, брав участь у першій експедиції зі спуску в нього», — лаконічно повідомлялось у документі, після чого без будь-якого логічного переходу зазначалося: «У тридцять два роки був прийнятий у Радомісонську Службу містифікарів молодшим радником у справах позазаконних містицизмів».*

---

<sup>1</sup> Військовий Збір — генеральний штаб збройних сил Есегота.



На цьому документ закінчувався.

Леговай вкотре крикнув.

— Ух ти! — захоплено промовив він. — Що ж там з тобою сталося, Хімаваю, що навіть у документах під таким грифом нічого немає про твої пригоди в Проваллі?

Куффо смиренно кашлянув і, дочекавшись зацікавленого погляду зода, повідомив:

— Майстре, те, що ви зараз читаєте, вціліло дивом: кілька років тому в наше управління надійшов циркуляр із вимогою вилучити, опечатати і направити в Центральну канцелярію Колегії Каезарської Волі<sup>1</sup> кожен документ, в якому міститься бодай будь-яке посилання на Епілосідське Провалля.

— Перехресне втаємничення, — кивнув Леговай та перегорнув сторінку. — Не лише у ваше управління надійшов такий циркуляр.

Наступний папір був пишномовно поіменований таким чином: «Характеристика молодшого радника у справах позазаконних містицизмів Радомісонської Служби містифікарів Хімавая Ронди».

Характеристика була короткою і містила таке:

*«Хімавай Ронда, тридцять чотири роки, неодружений. Стать — чоловіча. Статус — зод. Фізичні дані — зріст один метр вісімдесят три сантиметри, вага — дев'яносто п'ять кілограмів. Психологічний портрет: суворий, злий, мерзотний та непримиренний. Темперамент сангвінічного типу. Безстрашний. Уїдли-вий. Гострий на язык. Схильний до бунту та непокори. Повага до соціальних інститутів та ієрархії послаблена. Неодноразово негативно відгукувався про Його Мудрість Каезара Есеготського та вище військове командування. Часті стійкі антисоціальні прояви (бійки, погроми, словесні образи). Злопам'ятний. Ставлення колег по службі — негативне, що почасти спровоковано їхньою заздрістю статусу та походженню Ронди, почасти — його поведінкою. Неодноразово притягався до дисциплінарної відповідальності. У своїх негативних вчинках не розкаюється,*

---

<sup>1</sup> Колегія Каезарської Волі — уряд, центральний орган виконавчої влади Есегота.

*але й не заперечує їх вчинення. Ідеально володіє вогнепальною зброєю, особливо тою, яка використовувалась у дирижабледесантних військах. Надзвичайно чутливий до «проривів» Завіси. Відсутній страх перед чужопланарними істотами. Нечутливий до планарної одержимості. Нечутливий до ментальних впливів чужопланарних істот. Здатність до ліквідації «проривів» Завіси — посередня. Здатність відчувати одержимих — посередня. Здатність до обрізання ментальних каналів одержимих — висока. Особлива примітка: цілковито відсутній страх висоти».*

Леговай закрив папку та зав'язав її.

— Почитаю на дозвіллі, — заявив він. — Ну що ж, Куффо... Ви мене надзвичайно потішили. Передбачаю неймовірне естетичне задоволення від прочитання всієї цієї писанини. Отже, ви мали рацію: Хімавай Ронда — саме та людина, яка нам потрібна. Браво, Куффо! Вважайте, що половину своєї повинності ви відпрацювали.

Чиновник засяяв, наче начищений офіцерський чобіт.

— Я радий старатись, зо... майстре! — вигукнув він. І вже тихіше додав: — Але дозвольте поцікавитись: навіщо вам такий, як цей Ронда? Надзвичайно проблемна людина, на мою думку.

— Куффо! — Леговай повчально підняв палець. — Непроблемні люди не творять історію. Скажімо, такий, як ви, її не створить. Вам не вистачить духу. Ви принесли мені сюди цю папочку — і на цьому ваша роль у створенні історії закінчилась. Ви повернетесь у свою конторку і будете до кінця життя перебирати папірці. Образились? Навіть не думайте! Може, ви б захотіли спуститися з кількасотметрової висоти на гайдропі<sup>1</sup>, який від вітру хилитає туди-сюди з амплітудою в двадцять метрів? Захотіли б? Не відповідайте — по очах бачу, що не дуже. А Ронда спускався. І не один раз. І щоразу не лише залишався живим, а й виривав у долі перемогу. Я, не бачивши його жодного разу на власні очі, відчуваю в ньому силу, якої немає у вас, Куффо. Тож будьте вдячні долі, що вона не наділила вас такими

---

<sup>1</sup> Гайдроп — канат (трос), який вільно звисає з дирижабля і використовується для його приземлення, швартування або спуску десанту.

чеснотами, як Хімавая Ронду, тому що його життю я б на вашому місці не заздрив.

Куффо спантеличено кивнув. Він раптово відчув, що доторкнувся до тих стовпів, які підпирають небо, і стало страшно. Йому захотілося хутчіше додому, до товстої, некрасивої, сварливої дружини і непутящих дітей. Захотілося перекинути кілька чарок тминної настанки і лягти спати, а наступного дня не згадати ні про Леговая, ні про Ронду. Спитавши у зода дозволу піти, чиновник хутко почав збиратися.

— І все ж, майстре, Хімавай Ронда — чоловік проблемний і некерований, — зауважив він, замикаючи замочки на порожньому портфелі.

— Може, й так, — несподівано легко погодився Леговай, який сидів, поклавши лікті на стіл і підпираючи підборіддя переплетеними пальцями, дивився прямо перед собою і бачив щось своє. — Але запам'ятайте, Куффо: правильна людина в правильний час у правильному місці може врятувати світ. Особливо проблемна і некерована. А от неправильна — зруйнувати його.

— А цей Ронда... — чиновник надів капелюх, який до того висів на гвіздку біля столу, — ...він — правильна чи неправильна людина?

Леговай усміхнувся якоюсь дивною потойбічною посмішкою:

— Ми це побачимо, Куффо, причому найближчим часом.

\* \* \*

Чоловікові, який навіть не впевненою, а радше, якщо можна так висловитись, нахабною ходою йшов по одному з центральних проспектів радомісонського Старого Міста, на вигляд було років тридцять п'ять. Доволі високий і кремезний, він був одягнений у круглий капелюх-котелок та довгий, до п'ят, коричневий шкіряний плащ, який, висновуючи з потертостей і підпалин, побував у бувальцях. Поли того плаща були забрьохані вже засохлим брудом, що свідчило про те, що шлях його пролягав не лише через благопристойні райони міста. Одяг був незастібнутим, тож з-під нього виднілися комір сірої сорочки, також недбало розстібнутий, чорний жилет з ланцюжком годинника, величезна цільнолита мельхіорова пряжка широкого

паска, яким були підперезані теж чорні шерстяні штани, що давно не бачили праски. На його ногах красувались такі ж забрюхані, як і плащ, величезні черевики з високими шнурованими халявами на товстій потрійній підошві з глибоким протектором — улюблене взуття дирижабельних десантників.

Незважаючи на те що капелюх був насунутий на самі брови, він все ж не міг приховати високого чола молодика. З-під котелка на білий світ дивились темно-карі, майже чорні, вічно недобре примружені очі в оточенні дрібних зморщок. Ніс його нагадував дзьоб хижого птаха, але при цьому був доволі коротким та не виділявся на обличчі так, як у чоловіків з Каганату Бовалех. Правильний овал та приємні риси обличчя видавали у ньому благородне походження. Щоки чоловіка були пласкі та гладко виголені, губи — стиснені. Він мав невеликі випещені вуса, які обтікали з боків його рот та плавно переходили в неохайну борідку, яку військові називали «повітрофлотською», а цивільні — «козлячою».

В зубах молодика диміла цигарка, руки ж він тримав у кишенях плаща.

Пересуваючись неквапливим кроком прямо посередині дороги і неохоче даючи шлях поодиноким, запряженим двійкою коней пасажирським возикам, він дістався до величної, прикрашеної колонами будівлі з величезною позеленілою бронзовою вивіскою на фасаді, на якій пафосним шрифтом було викарбувано: «Радомісонський університет планарних наук».

Увагу молодого чоловіка привернув газетоноша — хлопчина років десяти.

— Читайте в сьогоднішньому випуску! Компанія Масенедів запустила в небо п'ять нових бомбометних дирижаблів! — надригався він, голосячи на всю вулицю. — Компанія Лелізів закладає будівництво нової доменної печі в Залізному Дворі! Великий рід Кагіморів заявляє про недостатню кількість кріпаків для збору врожаю та просить мтавара Військового Збору дозволити залучати до роботи солдатів. «Хай ці дармоїди хоча б для самих себе зберуть провіанту!» — заявив голова роду. Читайте відповідь мтавара на цю заяву в сьогоднішньому випуску!